

Kalėdos 2016 m.

Comunione e Liberazione

Vilnius, 2016 m.

Haja o que houver (*Madredeus*)
Haja o que houver eu estou aqui
Haja o que houver espero por ti

Volta no vento ô meu amor
Volta depressa por favor

Há quanto tempo, já esqueci
Porque fiquei, longe de ti

Cada momento é pior
Volta no vento por favor. *Eu sei quem és pra mim*
Haja, o que houver espero por ti...

Lai atsitinka tai, kas turi atsitikti, aš esu čia ir laukiu tavęs. Grįžk vėjyje mano meile, grįžk greitai, prašau. Jau seniai negaliu prisiminti kodėl nusprendžiau tave palikti; kiekviena akimirka, kuri praeina tampa vis sunkesnė, prašau, grįžk vėjyje. Aš žinau, ką man reiški, lai atsitinka tai, kas atsitinka, aš laukiu tavęs.

I. Mūsų laukimas

Advento laikas – tai laukimo laikas, tai laikas, kuomet paaiškėja pirmoji užuomina apie mūsų ir Dievo laisvės vienybę. Tai Senojo Testamento laikas, laikas to, kas turi būti išpildyta. Tai ėjimo laikas.

Liturginiuose metuose nėra tokio laiko, kuris neprimintų Dievo kaip paslapties. Tai pradeda aiškėti laukime. Mes esame laukimas: mūsų gyvenimas yra laukimas. Žinome, kad šis laukimas yra paslaptis kaip pradžia (kadangi buvome sukurti) ir kaip galutinis tikslas.

Reikia nepamiršti, kad Dievas yra ištikimas: sužadino mumyse laukimą, tam kad jį išpildytų.

kun. Luigi Giussani

Rasokit, dangūs, iš savų aukštybių,
debesys, lykit lietumi teisybės!
Išdžiūvus žemė teatsigaivina
ir Atpirkėją mums teišdaigina.
Kaip tamsią naktį klysdamas keleivis
į dangų žvelgia, ar neprasiblaivęs,
taip amžiais žmonės, klydę ir klajoję,
dangaus pagalbos šauktis nenustoja.
Kaip ryto saulės laukia vytureliai,
o Dieve, laukiam mes akis pakėlę;
šaukiam pagalbos žmonės nusidėję,
meldžiame, prašom siųsti Atpirkėją.
O Dieve Tėve, geras, gailestingas,
išgirsk maloniai maldą ilgesingą;
siųsk savo Sūnų - mums teviešpatauja

1. Žmonės, laukiantys Kristaus, kaip grįžtančio gerojo šeiminko

Karaliai

Iš rytų atvykę į Jeruzalę išminčiai klausinėjo: „Kur yra gimusis Žydų karalius? Mes matėme užtekant jo žvaigždę ir atvykome jo pagarbinti“.

Šie žmonės „ieškojo“ kažko didesnio. Ieškojo šviesos, paradancios kelią, kuriuo gyvenime reikėtų eiti. Jie žinojo, kad kūrinijoje egzistuoja tai, ką galima pavadinti Dievo „parašu“, kurį žmonės gali ar bent turi pamėginti aptikti bei iššifruoti. Geriausias būdas, kaip geriau pažinti tuos išminčius bei jų troškimą būti vedamiems Dievo ženkle, yra stabtelėti ir apmąstyti, ką jie savo kelyje į didį Jeruzalės miestą surado.

Būdami išminčiai, jie žinojo, kad Dievą išvysti galima ne pro teleskopą, bet skvarbiomis proto akimis ieškant tikrovės galutinės prasmės ir tikėjimo sužadintu Dievo troškimu, kad jį galima surasti, negana to, gali būti, jog Dievas yra arti mūsų. Visata atsirado ne atsitiktinai, kaip kai kas nori mus įtikinti. Pažvelgę giliau, pamatysime nepakartojamą gelmę – Kūrėjo išmintį, neišsemiamą Dievo fantaziją, begalinę meilę mums.

Piemenėliai

Ką daro piemenėliai, kuriems spindi šviesa?

Prabunda, juos prabudina šviesa ir jie juda kryptimi, kurią nurodo kažkas, kuo jie seka. Jie seka nauju žodžiu, nes jis visiškai atitinka, atsako į jų nežinomą laukimą.

Kokia nauja įtampa, kokia pagaliau ryžtinga pozicija, nulemianti ir jų kūno padėtį pasaulyje: štai jie, einantys į tą trobelę; ką jie daro? Žiūri. Lengva juos įsivaizduoti, vieną iš jų, pasistiebiantį ant pirštų galų, kad geriau matytų. Ši įtampa trunka trumpai, po to liaujasi, bet vėliau vėl atsiranda, nes jie yra įsitempę.

Ką jie mums po savęs palieka kaip gyvenimo būdą?

Kad žiūrėtume į šį faktą, kuris pasauliui perduoda Dievo, kuris yra vienintelis galimas tikro džiaugsmo šaltinis, šypsena. Žiūrėti į šį faktą įsitempus, stovint ant pirštų galų, žiūrėti kiekvieną dieną.

kun. Luigi Giussani

The drummer boy

Come they told me
A new born King to see
Our finest gifts we bring
To lay before the King
So to honor Him
When we come

Little baby
I am a poor boy too

I have no gift to bring
That's fit to give our King
Shall I play for you
On my drum

Mary nodded
The ox and lamb kept time
I played my drum for Him
I played my best for Him

Then He smiled at me
Me and my drum

Man pasakė: ateik, pamatysi naują gimimą Karalių. Mes jam nešime brangiausias dovanas, kad padėtume priešais Karalių ir pagerbtume jį, kai ateisime. Mažas vaikelis, aš taip pat esu vargšas berniukas, aš neturiu dovanų, kurios būtų tinkamos Karaliui, aš pagrosiu tau savo būgneliu. Marija palinkėjo, jautis ir avis mušė į taktą, aš grojau Jam savo būgneliu, grojau Jam kaip tik mokėjau. Tada Jis man nusišypsojo, man ir mano būgneliui.

2. Žmonės, laukiantys Kristaus, tarsi vagies

Gelminis nesusipratimas suvokiant laukimo įstatymą slypi rizikoje laukti Dievo karalystės iš tiesų "šios" karalystės nelaukiant; norėti, kad ji ateitų, iš tiesų nemylint Dievo karalystės. Fariziejai, pavyzdžiui, iš tiesų norėjo, kad ateitų Dievo karalystė, mylėjo įstatymą, tačiau nesugebėjo iš tiesų mylėti to, kas būtų įvykę. Galima daryti viską, kad išsipildytų Dievo valia, tačiau be užtikrintos ir tiesios meilės jos išsipildymo būdui. Tai galutinė moralizmo liekana, paskutinė dalelė savęs, kuri niekada nenusileidžia, kuri netampa meile tam, kas įvyksta. Tai reiškia mano nesutikimą atsižadėti savęs, neleidimą senajam "aš" atlyžti, panirti Jame. Tokiu būdu kas nors gali būti labai aktyvus, tačiau neturėti meilės. Tačiau būtent kuomet jis pripažįsta taip klystantis, Dievas jį apvalo iki pat kaulų smegenų: būtent per šį mūsų priešinimosi atradimą suvokiame, kas yra meilė, kas yra Dievas mums.

kun. Luigi Giussani

Ko nerimsti žmogau lyg paukštis? (V. Kernagis)

Ko nerimsti, žmogau, it paukštis?
Ko braidai vis po žolę basas?
Vakarai rudenėjant vėsūs,
O rytais tokios šaltos rasos...

Ko vis ieškai, žmogau, it paukštis?
Ko vis lauki ant ilgo kelio?
Negali be dangaus gyventi -
Negali gyvent ir be žemės!..

Bet jei ieškai - ieškok iki galo!
Tam sparnai tau, kaip paukščiui, duoti!
Ir jei klysi, tai klysk iki galo,
Kad daugiau klaidų nekartotum,

Rasi visko - ir gero ir blogo...
Rasi daug ką - kai ką prarasi...
Bet ieškok savo kelio, paukšti!
Kelio, kurs tarp dangaus ir žemės...

Erodas, žinoma, kūdikiu, apie kurį kalbėjo išminčiai, buvo suinteresuotas, tačiau ne kad jį garbintų, kaip norėjo apsimesti, bet kad sunaikintų. Erodas yra galios žmogus, kitame tematantis varžovą, su kuriuo reikia grumtis. Gera apmąstus, jam varžovas atrodo galiausiai ir Dievas, itin pavojingas varžovas, norintis atimti iš žmonių gyvybinę erdvę, autonomiją ir galią, varžovas, nurodinėjantis, kokiu gyvenimo keliu sukti, ir neleidžiantis daryti visko, ko nori.

Jei taip žvelgiame į Dievą, galiausiai būsime nepatenkinti ir nelaimingi, nes nesileidžiame būti vedami to, kuris yra visų daiktų pagrindas. Iš savo proto ir širdies turime išrauti mintį apie varžovą, įsivaizdavimą, kad, suteikdami Dievui erdvės, apribojame patys save. Turime atsiverti tikrumui, kad Dievas yra visagalė meilė, kuri nieko neatima, niekam negrasina, bet, priešingai, vienintelė suteikia galimybę pilnatviškai gyventi ir patirti tikrąjį džiaugsmą.

Salutatio angelica (G. A. Grossi)

Angelus Domini nuntiavit Mariae;
Et concepit de Spiritu Sancto.
Ecce ancilla Domini.
Fiat mihi secundum verbum tuum.
Et Verbum caro factum est.
Et habitavit in nobis.

*Viešpaties Angelas apreiškė Marijai:
„Tu pradėsi iš Šventosios Dvasios“.
„Štai aš Viešpaties tarnaitė,
teesie man pagal Tavo žodį“
Ir Žodis tapo kūnu,
ir gyveno tarp mūsų.*

II. Jo atėjimas

Panoro ateiti Tasai, kuris galėjo pasitenkinti, mums padėdamas

Jūs, gulintys dulkėse, pabuskite ir šlovinkite, nes ateina gydytojas ligoniams, atpirkėjas tiems, kurie yra vergovėje, kelias tiems, kurie buvo paklydę, gyvenimas – mirusiems. Ateina Tasai, kuris nusvies į jūros gelmes visas mūsų nuodėmes, kuris išgydys visas mūsų ligas, kuris ant savo pečių mus vėl sugrąžins prie mūsų orumo ištakų. Didi ši jėga, bet dar įstabesnis yra gailėstingumas, nes tokiu būdu panoro ateiti Tasai, kuris galėjo pasitenkinti, mums padėdamas.

Šv. Bernardas Klervietis

1. Istorinis Kristaus atėjimas

Anomis dienomis išėjo ciesoriaus Augusto įsakymas surašyti visus valstybės gyventojus. Toks pirmasis surašymas buvo padarytas Kvirinui valdant Siriją. Taigi visi keliavo užsirašyti, kiekvienas į savo miestą. Taip pat ir Juozapas ėjo iš Galilėjos miesto Nazareto į Judėją, į Dovydo miestą, vadinamą Betliejumi, nes buvo kilęs iš Dovydo namų ir giminės. Jis turėjo užsirašyti kartu su savo sužadėtine Marija, kuri buvo nėščia. Jiems tenai esant, prisiartino metas gimdyti, ir ji pagimdė savo pirmgimį sūnų, suvystė jį vystyklais ir paguldė ēdžiose, nes jiems nebuvo vietos užeigoje. (Lk 2, 1-7)

Tyliąją naktį balsas sugaudė:
"Piemenys, kelkit: Dievas užgimė!
Greitai renkitės ir bėkit,
į Betliejų paskubėkit sveikint
Viešpaties!"

Nuėję rado Jėzų ēdžiose,
kaip pranašauta Dievo knygoje.

Jį Dievu jie pripažino,
kaip juos angelas mokino, ir
pasveikino.

"O Atpirkėjau, seniai laukiamas,
tūkstančiais metų žmonių meldžiamas;
laukė pranašai, karaliai,
o Tu šią tiktai naktelę tepasirodei".

2. Kasdienis Kristaus atėjimas

Kalėdų nakties šventosiose Mišiose psalmi atitarsime, jog „šiandien gimė mūsų Išganytojas“. Žodis „šiandien“ pasikartos daug kartų Kalėdų liturgijoje. Liturgijoje Jėzaus gimimas ir Įsikūnijimas peržengia laiko ir erdvės ribas, tampa šiandienis, nors bėga dienos, mėnesiai ir amžiai. Nurodydama, kad Jėzus gimsta „šiandien“, liturgija pabrėžia, kad šis gimimas paliečia ir permerkia visą istoriją. Kad tai yra tikrovė, kurią per liturgiją būtent ir pasiekiamo. Mums, tikintiesiems, Kalėdų šventimas sustiprina tikrumą, kad Dievas iš tikro yra su mumis, yra šalia mūsų. Betliejaus kūdikyje Dievas iš tikro priartėjo prie žmogaus, pats tapo žmogumi, ir mes jį galime sutikti „šią dieną“, kuri neturi saulėlydžio. Kalėdų liturginiai tekstai padeda suprasti, kad Kristaus išgelbėjimo darbas yra visada aktualus, liečia kiekvieną žmogų ir visus žmones. Kai sakome, jog „šiandien gimė mūsų Išganytojas“, nevartojame tuščios sutartinės frazės, tačiau teigiame, jog Dievas mums „šiandien“, dabar, man, kiekvienam, suteikia galimybę jį pažinti ir priimti, kad atnaujintų ir mūsų gyvenimą, perkeistų jį su savo malone ir buvimu. Kristaus įvykis tampa esančiu „dabar“ per kitokį žmogiškumą: žmogus su juo susiduria ir atranda naują gyvenimo išvalgą, kažką, kas padidina tikrumo, pozityvumo, vilties ir naudingumo jo gyvenime galimybę bei skatina juo sekti.

Jėzus Kristus, tas žmogus prieš du tūkstančius metų, slepiasi, tampa esančiu už uždangos, už kitokio žmogiškumo apraiškos. Susitinkama, susiduriama su kitokiu žmogiškumu, kuris mus nustebina, nes atitinka esminius širdies poreikius labiau nei bet koks mūsų mąstymo ar mūsų vaizduotės vaisius: to nelaukėme, niekada nebūtume to susapnavę, tai buvo neįmanoma, to negalima rasti kitur.

kun. Luigi Giussani

Ateikite, žmonės

Ateikite, žmonės, džiugūs, iškilmingi,
Ateikit, ateikit į Betliejų.
Gimusį rasim angelų Karalių.

*Džiaugsmingai eikim garbint,
Džiaugsmingai eikim garbint,
Džiaugsmingai eikim garbint mūs Viešpatį.*

Ten amžiną Šviesą amžinojo Tėvo
Mes pridengtą kūnu matysime:
Dievas Vaikelis vystyklusose miega.

Dėl mūs tapo vargšas, šiene paguldytas;
Mes Jį nūn mylėkim vis nuoširdžiau.
Mus taip mylėjo, kas Jo nemylėtų?

3. Kristaus atėjimas laikų pabaigoje

Pirmojo Advento sekmadienio Evangelija kalba apie vieną svarbiausių Advento aspektų: Viešpats lanko žmoniją. „Pirmasis apsilankymas įvyko Dievui įsikūnijus, Jėzui gimus Betliejaus grotoje. Antrasis apsilankymas vyksta dabar – Viešpats visą laiką mus lanko, kiekvieną dieną keliauja kartu su mumis ir mus guodžia. Bus ir trečiasis apsilankymas, kurį išpažįstame kalbėdami Credo: „Jis vėl garbingai ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti“. Pirmąjį Advento sekmadienį Viešpats mums kalba apie šį savo atėjimą laikų pabaigoje, kartu jis mums sako kuo baigsis mūsų žemiška kelionė“.

„Dievo Žodis paryškina kontrastą tarp įprastinės įvykių tėkmės, kasdieninio gyvenimo rutinos ir Viešpaties atėjimo. Jėzus sako: „Kaip dienomis prieš tvaną žmonės, nieko nenumanydami, valgė, gėrė, vedė ir tekėjo iki pat dienos, kurią Nojus įlipo į laivą, kai užėjo tvanas ir visus nusinešė“ (Mt 24,38-39). Evangelija tikrai nenori mūsų gąsdinti, bet nori, kad mes būtume atviri ir kitam, platesniam horizontui“.

Popiežius Pranciškus

Advento liturgija, naujų liturginių metų kelio pradžioje, teisingai primena paties kelio pabaigą ir laiko prasmę. Kelio pabaiga ir laiko prasmė yra ta pabaiga, kurioje sugriš Kristus ir visi dalykai, iš tiesų ir galų gale, bus tokie, kokie turi būti. Viskas bus iš tiesų savimi pačiu, nes Dievo šviesa daugiau nebebus nuo nieko slepiama ir Kristus bus išpildęs savo darbą, tad iš tiesų viskas bus iš Kristaus, kaip ir Jis yra iš Dievo.

Vienintelė Advento tema yra "Jis, kuris ateina". Nėra jokio kito šio "Jis, kuris ateina" matomo ir patiriamo ženklo, kaip naujų santykių tarp mūsų pažadas. Kristaus atneštas atsivertimas yra konkretus faktas; Dievo meilė žmonėms yra moters iščiose esanti tikrovė, vaisius, gimstantis kūdikis, žmogus, todėl tai yra paliečiama, patiriama, fizinė tikrovė. To atpažinimas tarp mūsų tokiu pat būdu tampa fizine, patiriama, pajaučiama, nauja tikrove.

Jo atėjimo artumo sąmoningumas, taigi – budėjimas, gyvenimas, gyvenamas laukimo sąmoningumu, leidžia iškilti naujiems santykiams. Šis sąmoningumas iškyla priklausomai nuo to, ar gyvename Kristaus atminimu; priklausomai nuo maldos; priklausomai nuo tos tylos, kurią laikome visų savo veiksmų gilumoje.

kun. Luigi Giussani

Gaudéte, gaudéte

Gaudéte, gaudéte, Christus est natus
ex Maria Virgine, gaudéte.

Tempus adest gratiæ
hoc quod optabamus
carmina lætitiæ
devote reddamus.

Deus homo factus est
natura mirante,
mundus renovatus est
a Christo regnante.

Ergo nostra contio
psallat iam in lustro,
benedicat Domino
salus regi nostro.

Džiaukitės, Kristus gimė iš Mergelės Marijos, džiaukitės. Atėjo tas malonės laikas, kurio laukėme, užgiedokime džiaugsmo giesmes. Dievas tapo nuostabios prigimties žmogumi, pasaulis buvo atnaujintas Kristaus didybe. Todėl mūsų susirinkimas tegieda Betliejuje, tegarbina Viešpatį, garbė mūsų Karaliui.